

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3809/22
16.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Јасминке Бакић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из села ..., ..., ББ из села ..., ..., ВВ из села ..., ..., ГГ из села ..., ... и ДД из села ..., ..., које заступа пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из Ниша, Страхињића Бана бр.3, ТЦ “Амбасадор”, локал бр.53, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Дирекција полиције – Координациона управа за Аутономну покрајину Косово и Метохија – Полицијска управа Приштина, чији је законски заступник Државни правобранилаштво из Београда, Косовска бр.31, ради утврђења, дискриминације и накнаде штете, одлучујући о жалби тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П1.бр.162/19 од 08.9.2022.године, у седници већа одржаној 16.11.2022.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П1 бр.162/19 од 08.9.2022.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1.бр.162/19 од 08.9.2022.године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да су радно дискриминисани од стране тужене, јер тужена није донела и одбија да донесе решења о престанку радног односа тужилаца као осталим запосленима код тужене, којима је донела решење о престанку радног односа закључно са 31.12.2013.године, који су послове и задатке из надлежности Министарства унутрашњих послова обављали на територији Аутономне покрајине Косова и Метохије, након 1999.године, на основу којих решења је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање

донео решење о признању права на посебну пензију, те да суд забрани туженој Републици Србији, Министарству унутрашњих послова, Дирекцији полиције, дискриминаторско понашање којим тужена одбија да тужиоцима донесе решење о престанку радног односа, као осталим запосленима који су послове из надлежности МУП-а, обављали на територији Аутономне покрајине Косова и Метохије након 1999.године, на основу којих решења би Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање донео решење тужиоцима с правом на посебну пензију, те да забрани туженој понашање којим се одбија достављање решења о заснивању радног односа, решења о престанку радног односа и извештај за тужиоце Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, да су тужиоци послове из надлежности Министарства унутрашњих послова обављали на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија од заснивања радног односа од 2009.године, како би Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање на основу достављених решења и извештаја донео решење тужиоцима о признавању права на посебну пензију. Ставом другим изреке тужба тужилаца да суд обавезе тужену да им достави решење о заснивању радног односа код тужене, донесе решење о престанку радног односа због рада тужилаца на територији Аутономне покрајине Косова и Метохије, након 1999.године и исту достави Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, да достави списак Републичком фонду ПИО за тужиоце да су обављали послове из надлежности тужене након заснивања радног односа код тужене 2009.године, како би Републички фонд ПИО тужиоцима донео решење са признањем права на посебну пензију одбацује се, као недозвољена. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужилаца да суд обавезе тужену да им на име нематеријалне штете и то на име душевног бола због дискриминације исплати износ од по 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате и трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 9.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужиоци су благовремено изјавили жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужилаца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиоци су били у радном односу код тужене у Министарству унутрашњих послова, Координациона управа за Косово и Метохију, а за разлику од осталих радника који су запослени код тужене, нису им достављена решења о престанку радног односа. Тужена је тужиоцима обуставила исплату зараде од јуна 2013.године, без доношења

решења о престанку радног односа и регулисања њиховог радно-правног статуса. Стога је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање донео решења о прекиду поступка утврђивањем тужиоцима права на пензију, због тога што тужена није на захтев тужилаца доставила решење о престанку радног односа, нити списак запослених са навођењем да су обављали послове и задатке на подручју Косова и Метохије. Тужиоци нису остварили право на посебну пензију, иако су поднели захтев за остваривање овог права Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала за Град Београд. Наведени поступци по захтевима тужиоца су прекинати решењима, док се не реши претходно питање достављања списка који садржи податке неопходне за утврђивање посебних права и копије решења по престанку радних односа бивших запослених у Министарству унутрашњих послова, чије је место рада било на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбе члана 2 став 1 тачка 1, 16 став 1, 18 и 40 став 2 Закона о забрани дискриминације, нашао да је тужбени захтев тужилаца неоснован. Наиме, сходно одредби члана 2 став 1 тачка 1 Закона о забрани дискриминације (“Службени гласник, РС” бр.22/09), дискриминација представља свако неосновано и неправилно прављење разлике, односно различито поступање према лицу или групи лица у односу на друга лица која се налазе у истој ситуацији, због одређених личних и других својстава тог лица. Првостепени суд је закључио да то што тужена није донела решење о престанку радног односа за све тужиоце, те зато што није дефинисан радно-правни статус тужилаца, не значи, нити представља, акт дискриминације, већ се ради о поступању тужене у оквиру својих овлашћења, а да такво поступање тужене може бити само предмет другог спора којим запослени штити повреду својих права пред надлежним судом и да тужена није повредила начело једнаких права и обавеза у односу на тужиоце, а нарочито не да је њено поступање у вези са личним својствима тужилаца, што је један од битних услова када се расправља о дискриминацији. Стога, тужиоци у току првостепеног поступка нису учинили вероватним да је за различито поступање органа тужене према њима, односно другим запосленима, којима је признато право на посебну пензију, последица неког њиховог личног својства, а које би указивало на постојање оправданог разлога за различит третман тужилаца у односу на запослене којима је признато право на посебну пензију. Првостепени суд је одбацио тужбу тужилаца са захтевом да суд наложи туженој да тужиоцима достави решење о заснивању радног односа и да донесе решење о престанку радног односа и исте достави Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, као недозвољену, налазећи да суд није овлашћен да наложи туженој да изврши овакву чинидбу, јер се ради о искључивом овлашћењу тужене, која поступа по важећим законским прописима. Како првостепени суд није утврдио дискриминаторско понашање тужене према тужиоцима, имајући у виду акцесорност тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете, то је одбио и овај захтев тужилаца и донео одлуку као у ставу трећем изреке ожалбене пресуде.

Како је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и, закључио да је првостепени суд доносећи ожалбену пресуду правилно применио материјално право, Апелациони суд у Београду је у смислу правила из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку оценио да у конкретном случају нема потребе за детаљним образлагањем пресуде.

Супротно наводима жалбе, првостепени суд је пресуду засновао на правилном тумачењу цитираних законских одредби, јер одлука тужене представља само мишљење државног органа у тумачењу фактичке правне ситуације и не представља било какав облик дискриминаторског понашања према тужиоцима.

При доношењу одлуке, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе тужилаца, али је нашао да се њима не доводи у сумњу правилност донете одлуке, јер се ради о наводима који су већ истицани током трајања првостепеног поступка и, као такви, били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу четвртог изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка, јер нису успели у поступку по изјављеној жалби.

Из изложених разлога, применом одредби члана 390 и члана 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**